

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 14 listopada 2017 r., sygn. akt II K 282/17 uznano L. O. za winnego tego, że w okresie od 30 stycznia 2016 r. do 1 maja 2017 r. w D., gmina G., uporczywie uchylał się od wykonania ciężącego na nim z mocy ustawy obowiązku opieki nad małoletnią córką E. O., określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim IV Wydziału Rodzinnego i Nieletnich z dnia 10 listopada 2010 r. sygn. IV RC 170/10, zasądającym od L. O. na rzecz E. O. rentę alimentacyjną w kwocie 400 zł miesięcznie, narażając E. O. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość więcej niż 3 świadczeń okresowych, czym działał na szkodę E. O. to jest o czynu z art. 209 § 1 a kk. Jest to przestępstwo zagrożone karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Oskarżony jest młodym, zdrowym mężczyzną, z zawodu ślusarzem – mechanikiem, który otrzymuje wynagrodzenie w wysokości ok. 7000 zł/miesięcznie. Nie ma innych, poza córką, osób na utrzymaniu (wyjaśnienia oskarżonego – k. 51-52, oświadczenie – k. 40-41, dane osobopoznawcze – k. 53). Mimo tego, w okresie objętym zarzutem nie przekazał tytułem alimentów żadnej kwoty (karta rozliczeniowa – k. 69-69v.). Co więcej, pouczonego w dniu 21 sierpnia 2017 r. o tym, iż nie będzie podlegał karze jeżeli w terminie 30 dni od tej daty uiszczy w całości zaległe alimenty, nie dokonał żadnej wpłaty. Obecne jego zadłużenie alimentacyjne, łącznie z kosztami egzekucyjnymi wynosi ok. 50.000 zł (zaświadczenie komornika – k. 89).

Oskarżony dysponując znacznymi zarobkami uchylał się od obowiązku alimentacyjnego. Działał więc umyślnie w zakresie znamion typu podstawowego – przewidując możliwość wystąpienia kwalifikującego typ skutku i na skutek ten się godząc. Wykazując się przy tym wyjątkowym natężeniem złej woli. Nawet jeśli, jak twierdzi, ma on zobowiązania z innych tytułów, winien w pierwszej kolejności zabezpieczyć materialne podstawy egzystencji dla najbliższej mu przecież osoby, zwłaszcza, iż także w żaden inny sposób swych obowiązków rodzicielskich nie spełnia. Fakt zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych E. O. przez jej matkę, która musi w tym celu kosztem znacznego wysiłku podejmować dodatkowe, dorywcze zajęcia, nie wyłącza ustawowego znamienia narażenia na niemożność zaspokojenia potrzeb dziecka przez oskarżonego (uchwała SN z 9.06.1976 r., VI KZP 13/75, OSNKW 1976/7-8, poz. 86).

Zważywszy powyższe Sąd uznał, iż karą adekwatną do winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego będzie wymierzona L. O. kara 4 miesięcy pozbawienia wolności. Na niekorzyść oskarżonego przy wymiarze kary przyjęto także i to, iż był on już dwukrotnie karany za inne, ciężkie przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania (zapytanie o karalność oskarżonego – k. 56-58), które jak widać nie przyniosły skutku w postaci powstrzymania oskarżonego od kolejnych naruszeń prawa. Należało więc obecnie sięgnąć po karę bardziej dolegliwą, także z tego powodu, iż tylko taka kara będzie, w tych warunkach, zdaniem Sądu, realizować potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Do świadomości oskarżonego, w związku z jej orzeczeniem, ma zaś szansę dotrzeć fakt, iż istnienie Funduszu Alimentacyjnego nie zwalnia go z odpowiedzialności za własne dziecko.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania znajduje uzasadnienie w przepisach powołanych w punkcie drugim wyroku. Oskarżony spowodował te koszty swoim zawinionym zachowaniem, winien je więc w pełnej wysokości ponieść.